

[Dohrmann]

man omskriver det til godt jysk. Det siger da sig selv, at i en tid, hvor vi har så hårdt brug for optimisme som aldrig før, virker det negativt, at landets statsminister står heroppe og fremtræder, som om han havde opgivet det hele. Selvfølgelig kan vi da komme ud af den sump, vi er havnet i. Se blot til lande som Østrig og Schweiz! Jeg kunne også godt nævne Japan; det ligger ganske vist lidt længere væk og er bygget op på en lidt anden måde. De klarer sig udmærket, de lande. Der hører man aldrig noget. Østrig har endda en socialdemokratisk statsminister, så vidt jeg ved. Derfor virker det besynderligt, at Danmarks statsminister faktisk har opgivet det hele, inden han nogen sinde er kommet i gang.

Nej, i stedet for at give op skal vi alle sammen, uanset hvilket parti vi nu engang er valgt for, sætte os ned og sige til hinanden: hvad kan vi gøre? Vi skal lade være med – det vil jeg godt først og fremmest sige til de nye medlemmer – vi skal lade være med at gøre, som man har gjort herinde i de sidste år. Hvis der f.eks. kom et forslag fra nogle bestemte partier – jeg skal ikke nævne nogen navne, det er ligegyldigt – så har holdningen været: de forslag, der kommer fra de partier, skal vi endelig gå imod.

Lad os da sætte os ned og finde nogle forslag, som kan bruges, som kan hjælpe på det, vi er kommet ind i her. Uanset hvilket parti vi tilhører, kan alle komme med gode ideer. Jeg tror, at samtlige partier, som er repræsenteret her i folketinget, er kommet med nogle forslag, som fremskridtspartiet har stemt for. Det, jeg appellerer til, er altså, at man – i hvert tilfælde de nye medlemmer, som er blevet valgt – forsøger at bryde den partiidioti, som har hersket herinde, og virkelig tager stilling til de forslag, der ligger, ud fra det, de indeholder, og ikke ud fra, hvilke partier der har fremsat dem. Det må da være meningen med et folkestyre og et folketing.

For at komme væk fra den statsbankerot, som lurder lige om hjørnet, mener fremskridtspartiet som sagt, at i stedet for de evindelige skatteforhøjelser, de byrder, man har lagt over på befolkningen, de omkostningsforhøjelser, vi har set, skal vi forsøge at bekæmpe den rekordhøje rente med alle midler. Desværre har vi kun 16 pladser her i folketinget, men vi ved da, at andre partier har nogle af de samme meninger, som vi har,

og vi skal i fællesskab forsøge at finde frem til nogle løsninger.

Vi kan se på omkostningssiden for erhvervslivet. Alle er jo enige i – det siger man i hvert fald – at vores eksport skal øges. For ikke så længe siden fik vi en statistik fra industrien, som viste, at inden for de sidste 10 år var lønomkostningerne steget med 77.000 kr. pr. medarbejder. Samtidig havde man heldigvis gjort sig den ulejlighed at regne ud, hvor meget det var kommet den egentlige lønmodtager til gode. Det viste sig, at ud af de 77.000 kr. havde lønmodtagerne fået en forbedring i købekraft på 700 kr. Prøv engang at tænke på det. 77.000 kr. i udgift har man pålagt den enkelte virksomhed. Lønmodtagerne har fået 700 kr. ud af det. Det vil altså sige, at fremstillingsprisen for de varer, vi producerer ude på de forskellige virksomheder, er blevet forhøjet med 77.000 kr. pr. medarbejder på årsbasis. Det er jo helt forrykt. Hvor er pengene så blevet af? Jo, de er vandret ind i statskassen. Havde det så bare været sådan, at de havde ligget derinde i dag, men det gør de jo ikke. Nej, tværtimod har vi en stor gæld. Vi har i dag en gæld til udlandet, som er lige så stor som værdien af de samlede landbrugsarealer her i Danmark ved den 17. alm. vurdering. Det er helt forrykt.

Derfor drejer det sig selvfølgelig om at få sat gang i beskæftigelsen, sådan at vi kan få produceret nogle varer, få dem solgt til udlandet, få alle mennesker sat i arbejde, både de unge og de ældre, og få afdraget vores gæld til udlandet. Det er det, det drejer sig om for dette folketing. Lad os så glemme alt det med partiegoisme o.lign. og se at få det bedste ud af det – ikke for os, men for den danske befolkning.

Erhard Jakobsen (CD):

Der er en god, gammel tradition for her i tinget, at når vi holder valg, så viser der sig det glædelige efter valget, at reelt beset har faktisk alle partier vundet ved det valg. Det synes jeg er glædeligt, for så er der ingen, der sådan rigtig kan være gale på hinanden. Har man ikke vundet direkte, så har man vundet f.eks. på den måde, at man tabte ikke så meget, som alle havde regnet med at man havde tabt. Omvendt har en modstander, der måtte have vundet meget, nok ikke vundet så